

Софийски районен съд е сезиран с жалба от Е. Е. А., от гр. М., ул. „*****“ № 13, с ЕГН: *****, чрез упълномощен защитник, против Наказателно Постановление № 23-4332-026664, издадено на 02.11.2023г. от Началник група в отдел “ПП - СДВР” - С., с което на жалбоподателя са наложени наказания “глоба” в размер на 100.00 лева и “лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец за извършено административно нарушение на чл. 103 от ЗДвП.

В жалбата с е оспорва законосъобразността на наказателното постановление с твърдението, че са налице допуснати съществени процесуални нарушения, както и на материалните и процесуалните правила. Излагат се аргументи за неправилно приложение на закона. Застъпва се тезата за липса на достатъчно пълно и ясно описание на мястото на нарушението, и обстоятелствата, при които е извършено. Споделя се становището, че не е отбелязано какъв е подаденият сигнал за спиране, като се релевира неспазване нормите на чл. 170, ал. 3 от ЗДвП и чл. 207 от ППЗДвП. Коментира се недоказаност на авторството на изпълнителното деяние. В заключение се иска от съда да постанови решение, с което да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят Е. А., редовно призован, не се явява и не се представлява.

Административно – наказващият орган Началник на група в СДВР, отдел “Пътна полиция” СДВР (ОПП СДВР), редовно призован, не се явява и не се представлява.

По делото са депозирани писмени бележки от упълномощен представител на административно-наказващия орган, с надлежно пълномощно, в които се пледира издаденото НП да бъде потвърдено поради неоснователност на подадената жалба. Излагат се обстойни съображения за спазване давностните срокове за съставяне на АУАН и издаване на НП. Твърди се, че актовете съдържат реквизитите, посочени в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. Счита, че от събраните в хода на производството доказателства следва по несъмнен начин да се заключи извършването на административното нарушение и авторството му. Приема, че наложеното наказание ще въздейства предупредително и превъзпитателно спрямо нарушителя.

При извършената служебна проверка от съда по допустимостта на жалбата се констатира, че същата е подадена в законоустановения срок и от легитимирана страна, поради което се явява процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е **НЕОСНОВАТЕЛНА**.

От събраните в хода на съдебното производство писмени доказателства се установява следната фактическа обстановка:

На 10.11.2022г., около 22:06 часа, в гр. С., на АМ “Т.”, в района на ул. „*****” с посока село К., неизвестен водач управлявал л. а. марка “*****”, модел „*****” с рег. № *****, собственост на Е. Е. М. и отдадена под наем с договор от 01.08.2022г. на „*****“ ЕООД, чиито едноличен

собственик на капитала бил самия жалбоподател. Видно от приложения договор е, че регистрационните номера на автомобила са объркани като вместо рег.№ *****, какъвто е номера на рамата, е отразен регистрационен номер № *****. При подаден сигнал за спиране в дясната част на платното - плавно, от служители на МВР, водачът не се подчинил, а потеглил в посока с. К.. На 11.11.2022г. била съставена докладна записка от гл. инспектор Е. Г.. След извършена справка в системата на АИС - КАТ и установяване собственика на МПС, изготвената преписка с рег. № 3383p-42409/15.12.2022 г. била изпратен на ОДМВР - К. по компетентност.

На 28.11.2022 г. собственикът на автомобила и жалбоподател по настоящото дело Е. А. предоставил писмени сведения, в които заявил, че на процесната дата бил отдал под наем горепосоченото превозно средство на Ф. Ф., а колата му била върната на 14.11.2022 г. На 22.03.2023 г. данни по случая били снети от К. Е. А. и А. Ю. А., които споделили, че на 10.11.2022г. Ф. Ф. получил под наем лекия автомобил, сключил договор, били изготвени и снимки на колата. Допълнителни обяснения представил и жалбоподателят. Същевременно от приложената справка за пътуване на лице – чужд гражданин за периода от 12.01.2022г. – 20.02.2023г., както и от докладна записка, изготвена до Началник на ОПП – СДВР се установява, че при направена проверка липсват данни Ф. Ф. да е пребивавал на територията на Република България.

При тази фактология мл. автоконтрольор при ОПП – СДВР А. С. съставил АУАН с № 129830/05.06.2023 г. на жалбоподателя Е. А. за извършено нарушение по чл. 103 ЗДвП в присъствието на двама свидетели. Актът бил връчен лично на Е. на 03.07.2023г. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН било представено писмени възражения, в което лицето повторно изложило съображенията си, че не управлявал лекия автомобил на датата на извършване на нарушението, посочвайки самоличността на лицето, комуто било отдадено МПС-то под наем, а именно Ф. Ф.. Възражението не било уважено от административно наказващия орган и въз основа на акта, било издадено и обжалваното наказателно постановление.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена и доказана въз основа на приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства, а именно: писмени обяснения на Е. А., К. А. и А. А., снимков материал, договор за наем на лек автомобил от 01.08.2022 г., договор за наем между “*****” ЕООД и Ф. Ф., копия на документи за самоличност и на СУМПС на Ф. Ф., справка в Търговския регистър и регистъра на юридическите лица с нестопанска цел, справка за пътуване на лице - чужд гражданин, справка картон на водача, Заповед № 513з-5073/21.07.2015 г., акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г., Заповед № 8121з-1632/ 02.12.2021г., наред с пълномощни за процесуално представителство.

Съдът намира, че не следва да кредитира с доверие обясненията на Е. А., К. А. и А. А. по отношение авторството на административното нарушение.

Същите пред служител на ОДМВР М. са посочили именно Ф. Ф. като водач на лекия автомобил при извършване на нарушението. Този факт обаче не намира подкрепа в останалия приложен по делото доказателствен материал. Макар да са депозирани копия на документ за самоличност и СУМПС, както и договор за наем за периода 10.11.2022г. - 13.11.2022г., сключен между жалбоподателя, като физическо лице и собственик на лек автомобил марка ***** с рег.№ ***** и търговското дружество, чиито едноличен собственик на капитала е самия Е. А., не може еднозначно да се приеме, че друго лице, е било фактическия управител на процесното МПС. В случая е налице от една страна справка, че цитирания като водач Ф. Ф. не е пребивавал на територията на Република България към момента на деянието, което автоматически изключва доказването на авторството на нарушението от друго лице. Предвид липсата на безспорни данни в тази насока следва да намери приложение презумпцията на чл.188, ал.1 от ЗДвП. В случая административно наказващият орган правилно е приел, че собственикът на МПС не е доказал по безспорен начин, че друго лице, различно от управителя на дружеството „*****“ ЕООД е било фактическия водач на автомобила. Разпоредбата на чл.188, ал.1 от ЗДвП регламентира носенето на административна отговорност прямо собственикът или този, на когото е било предоставено за ползване моторното превозно средство. Поради липсата на безспорни данни, чиято доказателствена тежест се носи от жалбоподателя следва да се приеме, че именно той носи отговорността за извършеното изпълнително деяние. Приложеният договор за наем на лек автомобил не прехвърля собственост и по него страна е търговското дружество, чиито едноличен собственик на капитала е бил самия жалбоподател. По делото няма приложено пълномощно или какъвто и да е друг документ, който да установи спрямо лекия автомобил съпричастност, различна от тази на неговия собственик.

Съдът е споделя наведените в жалбата възражения, че липсва прецизно описание относно начина на спиране на движещото се МПС. Разпоредбата на чл.170, ал.3 от ЗДвП изрично посочва начина на спиране на пътно превозно средство за проверка и в случая е ирелевантно дали това е станало посредством стоп – палка или описваща полукръг червена светлина. Макар и непрецизирано, това обстоятелство по никакъв начин не накърнява правата на жалбоподателя, при все че същият твърди, че не е управлявал моторното превозно средство към момента на деянието.

В случая от една страна се ангажират доказателство, че друго лице, различно от собственика на автомобила, го е управлявал, а същевременно се навеждат оплаквания, че „жалбоподателят не е имало как да разбере, че подаденият сигнал е за спиране“, а и в АУАН и НП не е посочено точно какъв сигнал е бил подаден.

Не следва да бъде прието и оплакването, че в хода на административно наказателното производство не е бил изяснен автора на нарушението, тъй като в АУАН и НП е бил посочен „неизвестен водач“. Отразяването на

подобно обстоятелство е напълно резонно предвид липсата на изискуемо от закона поведение лицето, управлявало МПС, да спре при подаден сигнал от служители на МВР и при неспазване на това свое задължение и липсата на доказателства, относно авторството на деянието, собственикът на автомобила следва да носи административна отговорност по презумпцията на чл.188, ал.1 ЗДвП.

Предвид така възприетата фактическа обстановка и съвкупен анализ на приобщените по делото писмени доказателства съдът счита, че жалбоподателят Е. Е. А. следва да носи административна отговорност за извършено нарушение по чл.103 от ЗДвП.

От обективна страна изпълнителното деяние и формално и се счита за извършено чрез действие. Водачът на пътното превозно средство, който законът презюмира че е собственикът, е следвало да спре плавно в дясната част на платното на движение при подаден сигнал за това от контролните органи.

От субективна страна деянието е извършено умишлено, тъй като водачът е възприел подадения сигнал и въпреки това не му се е подчинил и е продължил движението на управлявания от него лек автомобил.

По отношение на вида и размера на наказанията административно наказващият орган законосъобразно е приложил разпоредбата на чл.175, ал.1, т.4 от ЗДвП като е наложил на жалбоподателя наказания глоба в размер на 100 лева и лишаване от право да се управлява МПС за срок от 1 месец. Съдът счита, че размера и срока и на двете наказания е справедлив, съответстващ на обществената опасност на деянието и дееца и съответстващи в пълна степен на целите на наказанията по чл.12 от ЗАНН.

При извършена служебна проверка не бяха констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на наказателното постановление на процесуално основание. При този изход на делото жалбоподателят Е. А. следва да бъде осъден да заплати по сметка на СДВР сумата в размер на 100.00 лева, представляваща поискано възнаграждение за упълномощен юрисконсулт, както и по сметка на СРС сумата от 05.00 лева в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.